॥ तैत्तिरीय संहिता॥

॥द्वितीयः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां द्वितीयकाण्डे द्वितीयः प्रश्नः॥

प्रजापंतिः प्रजा अंसृजत् ताः सृष्टा इंन्द्राग्नी अपांगूहता् क्षेत्रज्ञापंतिरिन्द्राग्नी व में प्रजा अपांघुक्षतामिति स एतमैंन्द्राग्नमेकांदशकपालमपश्यत्तित्रिरंवपृत्तावंस्मे प्रजाः प्रासांधयतामिन्द्राग्नी वा एतस्यं प्रजामपंगूहतो योऽलं प्रजाये सन्प्रजां न विन्दतं ऐन्द्राग्नमेकांदशकपालं निवंपेत्प्रजाकांम इन्द्राग्नी (१)

पुव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित तावेवास्मैं प्रजां प्रसाधयतो विन्दतें प्रजामैंन्द्राग्नमेकांदशकपालं निर्वपेथ्स्पर्धमानः क्षेत्रे वा सजातेषु वेन्द्राग्नी एव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित ताभ्यांमेवेन्द्रियं वीर्यं भ्रातृंव्यस्य वृङ्के वि पाप्मना भ्रातृंव्येण जयतेऽप वा पुतस्मांदिन्द्रियं वीर्यं कामित यः संङ्गामम्पप्रयात्यैन्द्राग्नमेकांदश-कपालं निर्-(२)

वंपेथ्सङ्ग्रामम्पप्रयास्यित्रंन्द्राग्नी एव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित तावेवास्मित्रिन्द्रियं वीर्यं धत्तः सहेन्द्रियेणं वीर्येणोपुप्रयाति जयंति तः संङ्ग्रामं वि वा एष इंन्द्रियेणं वीर्येणर्द्धते यः संङ्ग्रामं जयंत्यैन्द्राग्नमेकांदशकपालं निर्वपेथ्सङ्गामं जित्वेन्द्राग्नी एव स्वेनं भागधेयेनोपं धावति तावेवास्मिन्निन्द्रियं वीर्यं (३)

धत्तो नेन्द्रियेणं वीर्येण व्यृंद्धतेऽप् वा एतस्मांदिन्द्रियं वीर्यं कामित् य एतिं जनतांमैन्द्राग्नमेकांदशकपालं निर्वपेश्चनतां-मेष्यित्रिन्द्राग्नी एव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित तावेवास्मिन्निन्द्रयं वीर्यं धत्तः सहेन्द्रियेणं वीर्येण जनतांमित पौष्णं चरुमनुनिर्वपेत्पूषा वा इंन्द्रियस्यं वीर्यस्यानुप्रदाता पूषणंमेव (४)

स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मां इन्द्रियं वीर्यमनु प्रयच्छति क्षेत्रपृत्यं चुरुं निर्वपेञ्चनतामागत्येयं वै क्षेत्रंस्य पतिंर्स्यामेव प्रतिंतिष्ठत्येन्द्राग्नमेकांदशकपालमुपरिष्टा-न्निर्वपेदस्यामेव प्रतिष्ठायैन्द्रियं वीर्यमुपरिष्टादात्मन्धंत्ते॥ (५)

प्रजाकांम इन्द्रामी उंपप्रयात्यैन्द्राम्रमेकांदशकपालुं निर्वीर्यं पूषणंमेवेकान्नचंत्वारिप्शर्च॥———[१]

अग्नये पिथकृते पुरोडाशंमृष्टाकंपालं निर्वेषेद्यो देर्शपूर्णमास-याजी सन्नंमावास्याँ वा पौर्णमासीं वांऽतिपादयेंत्पथो वा एषो-ऽद्धपंथेनैति यो दंर्शपूर्णमासयाजी सन्नंमावास्याँ वा पौर्णमासीं वांऽतिपादयंत्यग्निमेव पंथिकृत् स्वनं भाग्धेयेनोपं धावित स एवन्मपंथात्पन्थामपि नयत्यनङ्गान्दक्षिणा वही ह्येष समृद्धा अग्नयें बृतपंतये (६) पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वेषेद्य आहिंताग्निः सन्नंब्रत्यमिंव् चरेंद्ग्निमेव ब्रतपंति स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैनं ब्रतमालंग्भयति ब्रत्यो भवत्यग्नये रक्षोघ्ने पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वेषेद्य रक्षा रेसि सचेरन्नग्निमेव रेक्षोहण्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्माद्रक्षा इस्यपंहन्ति निर्शितायां निर्वेषे- (७)

न्निशिताया १ हि रक्षा १ सि प्रेरते सम्प्रेणाँ न्येवैनांनि हन्ति परिश्रिते याजयेद्रक्षंसामनं न्ववचाराय रक्षोग्नी याँ ज्यानुवाक्ये भवतो रक्षंसा १ स्तृत्यां अग्नयें रुद्रवंते पुरोडाशं मृष्टाकंपालं निर्वपदिभ्चरं त्रेषा वा अस्य घोरा तुनूर्यद्रुद्रस्तस्मां पृवैनमावृश्चिति ताजगार्तिमार्च्छं त्युग्नयें सुरिभमतें पुरोडाशं मृष्टाकंपालं निर्वपेद्यस्य गावों वा पुरुषा - (८)

वा प्रमीयेंर्न् यो वां बिभीयादेषा वा अंस्य भेष्ठ्यां तुनूर्यथ्सुंरिभमती तयैवास्में भेष्जं करोति सुरिभमतें भवति पूतीग्न्थस्यापंहत्या अग्नये क्षामंवते पुरोडाशंमृष्टाकंपालं निर्विपेथ्सङ्ग्रामे सं यंत्ते भाग्धेयेंनैवैन शमियत्वा परांनिभि निर्दिशति यमवरेषां विद्धांन्ति जीवंति स यं परेषां प्र स मीयते जयंति तर संङ्गाम- (९)

मुभि वा एष एतानुंच्यित् येषां पूर्वापुरा अन्वश्चः प्रमीयंन्ते

पुरुषाहुतिर्ह्यस्य प्रियतंमाऽग्नये क्षामंवते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्विपेद्भाग्धेयेंनैवैन श्रे शमयति नैषां पुराऽऽयुषोऽपंरः प्रमीयतेऽभि वा एष एतस्यं गृहानुंच्यति यस्यं गृहान्दहंत्यग्नये क्षामंवते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्विपेद्भाग्धेयेंनैवैन श्रे शमयति नास्यापंरं गृहान्दहति॥ (१०)

वृतपंतये निशंतायात्रिवंपृत्पुरुषाः मङ्गामन्न च्त्वारि च॥———[२] अग्नये कामाय पुरोडाशंमष्टाकंपालं निवंपेद्यं कामो

अग्नयं कामाय पुराडाशमृष्टाकपाल् निवपद्य कामा नोपनमेद्ग्निमेव काम् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित स एवैनं कामेन समर्द्धयत्युपैनं कामो नमत्यग्नये यिवष्टाय पुरोडाशंम्ष्टा-कंपालं निर्वप्थ्स्पर्धमानः क्षेत्रं वा सजातेषुं वाऽग्निमेव यिवष्टश् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित तेनैवेन्द्रियं वीर्यं भ्रातृंव्यस्य (११)

युवते वि पाप्मना भातृं व्येण जयते ऽग्नये यविष्ठाय पुरो डाशंमुष्टाकं पालं निर्वपेदिभ चर्यमां णो ऽग्निमेव यविष्ठ श् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्माद्रक्षा श्रेसि यवयति नैनं मिन्च रैन्थ्स्तृणुते ऽग्नय् आयुंष्मते पुरो डाशं मुष्टाकं पालं निर्वपेद्यः कामयेत् सर्वमायुंरियामित्य ग्निमेवाऽऽयुंष्मन्त श्रुं स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मि- (१२)

न्नायुर्दधाति सर्वमायुरेत्यमये जातवेदसे पुरोडाशम्षाकंपालं

निर्वेपेद्भृतिंकामोऽग्निमेव जातवेदस् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् स एवेनं भूतिं गमयित् भवंत्येवाग्नये रुकाते पुरोडाशंमुष्टाकंपालं निर्वेपेद्गुक्कांमोऽग्निमेव रुकान्त् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् स एवास्मिन्नुचं दधाति रोचंत एवाग्नये तेजंस्वते पुरोडाशं- (१३)

द्वितीयः प्रश्नः

मृष्टाकंपालं निर्वपेत्तेजंस्कामोऽग्निमेव तेजंस्वन्त्र् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित स एवास्मिन्तेजों दधाित तेज्स्व्येव भंवत्यग्नयें साह्न्त्यायं पुरोडाशंमुष्टाकंपालं निर्वपेथ्सीक्षंमाणो-ऽग्निमेव सांह्न्त्यः स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित तेनैव संहते यः सीक्षंत॥ (१४)

अग्नयेऽन्नंवते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वपेद्यः कामयेतान्नं-वान्थ्स्यामित्यग्निमेवान्नंवन्त् इ स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैन्मन्नंवन्तं करोत्यन्नंवानेव भंवत्यग्नयैऽन्नादायं पुरोडाशं-म्ष्टाकंपालं निर्वपेद्यः कामयेतान्नादः स्यामित्यग्निमेवान्नादः स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैनंमन्नादं करोत्यन्नाद - (१५)

भ्रातृंव्यस्यास्मिन्तेजंस्वते पुरोडाशंमृष्टात्रिर्शशच॥=_____[3]

एव भंवत्यग्नयेऽन्नंपतये पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वपेद्यः कामयेतान्नंपतिः स्यामित्यग्निमेवान्नंपति स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैन्मन्नंपतिं करोत्यन्नंपतिरेव भंवत्यग्नये पर्वमानाय पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वपेदग्नये पावकायाग्नये शुचये ज्योगांमयावी यद्ग्रये पर्वमानाय निर्वपंति प्राणमेवास्मिन्तेनं दधाति यद्ग्रये (१६)

पावकाय वार्चमेवास्मिन्तेनं दधाति यद्ग्रये शुर्चय आयुरेवास्मिन्तेनं दधात्युत यदीतासुर्भवति जीवत्येवैतामेव निर्वपेचक्षंप्रकामो यद्ग्रये पर्वमानाय निर्वपंति प्राणमेवास्मिन्तेनं दधाति यद्ग्रये पावकाय वार्चमेवास्मिन्तेनं दधाति यद्ग्रये शुर्चये चक्षंरेवास्मिन्तेनं दधा- (१७)

त्युत यद्यन्थो भवंति प्रैव पंश्यत्यग्नये पुत्रवंते पुरोडाशंमुष्टा-कंपालं निर्वपेदिन्द्रांय पुत्रिणे पुरोडाशमेकांदशकपालं प्रजाकांमों-ऽग्निरेवास्मैं प्रजां प्रंजनयंति वृद्धामिन्द्रः प्रयंच्छत्यग्नये रसंवते-ऽजक्षीरे च्रुं निर्वपेद्यः कामयेत् रसंवान्थ्स्यामित्यग्निमेव रसंवन्त्र्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स पृवैन्ह् रसंवन्तं करोति (१८)

रसंवानेव भंवत्यजक्षीरे भंवत्याग्नेयी वा एषा यद्जा साक्षादेव रस्मवंरुन्धेऽग्नये वसुंमते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वेषेद्यः कामयेत् वसुंमान्थ्रस्यामित्यग्निमेव वसुंमन्त् स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवेनं वसुंमन्तं करोति वसुंमानेव भंवत्यग्नये वाजसृते पुरोडाशं-म्ष्टाकंपालं निर्वेष्थ्सङ्ग्रामे सं यंत्ते वाजं (१९)

वा एष सिंसीर्षित् यः संङ्गामं जिगीषत्यग्निः खलु वै देवानां वाज्मुदग्निमेव वाजम्तुत्र् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित धाविति वाज्रु हन्तिं वृत्रं जयिति तर संङ्गाममथी अग्निरिव न प्रतिधृषे भवत्युग्नयेंऽग्निवते पुरोडाशंमुष्टाकंपालं निर्वपेद्यस्याग्नावृग्निमंभ्युद्धरेयुर्निर्दिष्टभागो वा एतयोर्न्यो-ऽनिर्दिष्टभागोऽन्यस्तौ सम्भवंन्तौ यजंमान- (२०)

म्भिसम्भंवतः स ईंश्वर आर्तिमार्तोर्यद्ग्रयेंऽग्निवते निर्वपंति भाग्धेयेंनैवैनौं शमयति नार्तिमार्छति यजंमानोऽग्नये ज्योतिंष्मते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वपेद्यस्याग्निरुद्धृतोऽहुंतेऽग्निहोत्र उद्घायेदपंर आदीप्यांनूद्धृत्य इत्यांहुस्तत्तथा न कार्यं यद्भांग्धेयंम्भि पूर्वं उद्घियते किमपरोऽभ्यु- (२१)

द्धियेतेति तान्येवावक्षाणांनि सन्निधायं मन्थेदितः प्रथमं जंज्ञे अग्निः स्वाद्योनेरिधं जातवेदाः। स गांयत्रिया त्रिष्टुभा जगंत्या देवेभ्यों हृव्यं वहत् प्रजानन्निति छन्दोंभिरेवैन् इ स्वाद्योनेः प्रजनयत्येष वाव सौंऽग्निरित्यांहुज्योंतिस्त्वा अस्य परापतित्मिति यद्ग्रये ज्योतिष्मते निर्वपंति यदेवास्य ज्योतिः परापतितं तदेवावंरुन्थे॥ (२२)

करोत्यन्नादो दंधाति यदुग्रये शुचेये चक्षेर्वास्मिन्तेनं दधाति करोति वाजुं यर्जमानुमुदेवास्य पद्वं॥ig[ig Xig]

वैश्वानुरं द्वादंशकपालुं निर्वपद्वारुणं चुरुं दंधिकाव्णे चुरुमंभिशुस्यमानो यद्वैश्वानुरो द्वादंशकपालो भवंति संवथ्सुरो वा अग्निर्वैश्वानुरः संवथ्सुरेणैवैन ई स्वदयुत्यपं पापं वर्ण ई हते वारुणेनैवेनं वरुणपाशान्मं श्चिति दिधिकाव्यणां पुनाति हिरंण्यं दिक्षणा पिवत्रं वे हिरंण्यं पुनात्येवेनं मार्चमस्यात्रं भवत्येतामेव निर्वपेत्रजाकां मः संवथ्सरो (२३)

वा एतस्याशाँन्तो योनिं प्रजायै पशूनां निर्दहित यो-ऽलं प्रजायै सन्प्रजां न विन्दते यद्वैश्वान्रो द्वादंशकपालो भवंति संवथ्सरो वा अग्निवैश्वान्रः संवथ्सरमेव भाग्धेयेन शमयति सौंऽस्मै शान्तः स्वाद्योनैः प्रजां प्रजनयति वारुणेनैवैनं वरुणपाशान्म् श्वति दिधिकाळणां पुनाति हिर्रण्यं दक्षिणा प्वित्रं वै हिर्रण्यं पुनात्येवैनं (२४)

विन्दतें प्रजां वैश्वान्रं द्वादेशकपालुं निर्विपेत्पुत्रे जाते यद्ष्टाकंपालो भवंति गायत्रियैवैनं ब्रह्मवर्चसेनं पुनाति यत्रवंकपालिस्र्वृत्तेवास्मिन्तेजों दधाति यद्दशंकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति यदेकांदशकपालिस्र्रष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं दंधाति यद्वादेशकपालो जगत्यैवास्मिन्पुशून्दंधाति यस्मिंआत पुतामिष्टिं निर्वपंति पूत - (२५)

एव तेजस्व्यंत्राद इंन्द्रियावी पंशुमान्धंवृत्यव वा एष सुंवर्गाल्लोकाच्छिंद्यते यो दंर्शपूर्णमासयाजी सन्नंमावास्यां वा पौर्णमासीं वाऽतिपादयंति सुवर्गाय हि लोकायं दर्श- पूर्णमासाविज्येते वैश्वान्रं द्वादेशकपालं निर्वपेदमावास्यां वा पौर्णमासीं वांऽतिपाद्यं संवथ्सरो वा अग्निर्वेश्वान्रः संवथ्सरमेव प्रीणात्यथी संवथ्सरमेवास्मा उपंदधाति सुवर्गस्यं लोकस्य समेष्ट्या (२६)

अथों देवतां पृवान्वारभ्यं सुवर्गं लोकमेति वीर्हा वा एष देवानां यौऽग्निमुंद्वासयंते न वा एतस्यं ब्राह्मणा ऋंतायवंः पुराऽन्नंमक्षन्नाग्नेयमृष्टाकंपालं निर्वपेद्वेश्वान्रं द्वादंश-कपालमृग्निमुंद्वासिय्घ्यन् यद्ष्टाकंपालो भवंत्यृष्टाक्षंरा गायत्री गांयत्रौऽग्निर्यावानेवाग्निस्तस्मां आति्थ्यं कंरोत्यथो यथा जनं यतेऽवसं करोतिं ताद- (२७)

गेव तद्वादंशकपालो वैश्वान्रो भंवति द्वादंश मासाः संवथ्सरः संवथ्सरः खलु वा अग्नेर्योनिः स्वामेवैनं योनिं गमयत्याद्यंमस्यान्नं भवित वैश्वान्रं द्वादंशकपालं निर्वपन्मारुतः सप्तकंपालं ग्रामंकाम आहवनीयं वैश्वान्रमधिश्रयित गार्हंपत्ये मारुतं पापवस्यसस्य विधृत्ये द्वादंशकपालो वैश्वान्रो भंवित द्वादंश मासाः संवथ्सरः संवथ्सरेणैवास्मे सजाताः श्र्यांवयित मारुतो भंवित (२८)

मुरुतो वै देवानां विशों देवविशेनैवास्मैं मनुष्यविशमवं-रुन्धे सप्तकंपालो भवति सप्तगंणा वै मुरुतों गणश एवास्मैं सजातानवंरुन्धेऽनूच्यमांन् आसांदयित विशंमेवास्मा अनुंवर्त्मानं

करोति॥ (२९)

प्रजाकांमः संवथ्सरः पुनात्येवैनं पूतः समेछ्ये तादङ्कांकृतो भंवृत्येकान्नत्रिर्शर्च॥————[५]

आदित्यं चुरुं निर्वपेथ्सङ्गामम्पप्रयास्यन्नियं वा अदितिर्स्या-मेव पूर्वे प्रतितिष्ठन्ति वैश्वान्रं द्वादेशकपालं निर्वपेदायतनं गृत्वा संवथ्सरो वा अग्निर्वेश्वान्रः संवथ्सरः खलु वै देवानामायतनमेतस्माद्वा आयतनादेवा असुरानजयन् यद्वैश्वान्रं द्वादंशकपालं निर्वपंति देवानामेवाऽऽयतंने यतते जयंति तथ् संङ्गाममेतस्मिन्वा एतौ मृंजाते (३०)

यो विद्विषाणयोरत्रमित्तं वैश्वान्रं द्वादंशकपालं निर्वपेद्विद्विषा-णयोरत्रं ज्ञुञ्चा संवथ्सरो वा अग्निर्वेश्वान्रः संवथ्सरस्वंदितमेवात्ति नास्मिन्मृजाते संवथ्सराय वा एतौ सममाते यौ सममाते तयोर्यः पूर्वोऽभिद्रुह्यंति तं वर्रुणो गृह्णाति वैश्वान्रं द्वादंशकपालं निर्वपेथ्सममानयोः पूर्वोऽभिद्रुह्यं संवथ्सरो वा अग्निर्वेश्वान्रः संवथ्सरमेवाऽऽत्वा निर्वरुणं (३१)

प्रस्तांदिभिद्रुंह्यित् नैनं वर्रुणो गृह्णात्याव्यं वा एष प्रतिंगृह्णित् योऽविं प्रतिगृह्णातिं वैश्वान्रं द्वादेशकपालं निर्वेपेदविं प्रतिगृह्यं संवथ्सरो वा अग्निवैंश्वान्रः संवथ्सरस्वंदितामेव प्रतिंगृह्णात् नाव्यं प्रतिंगृह्णात्यात्मनो वा एष मात्रांमाप्नोति य उभयादेत्प्रतिगृह्णात्यश्वं वा पुरुषं वा वैश्वानुरं द्वादेशकपालं निर्वपेदुभ्यादेत् (३२)

प्रतिगृह्यं संवथ्सरो वा अग्निर्वेश्वानुरः संवथ्सरस्वंदितमेव प्रतिगृह्णाति नाऽऽत्मनो मात्रांमाप्नोति वैश्वान्रं द्वादंशकपालं निवंपेथ्सनिमेष्यन्थ्यंवथ्सरो वा अग्निर्वेश्वान्रो यदा खलु वै संवथ्सरं जनतायां चर्त्यथ् स धंनार्घो भंवति यद्वैश्वान्रं द्वादंशकपालं निवंपित संवथ्सरसातामेव सनिम्भि प्रच्यंवते दानंकामा अस्मै प्रजा भंवन्ति यो वै संवथ्सरं (३३)

प्रयुज्य न विमुश्चत्यंप्रतिष्ठानो वै स भंवत्येतमेव वैश्वान्रं पुनरागत्य निर्वपद्यमेव प्रयुक्के तं भागधेयेन विमुश्चित प्रतिष्ठित्यै यया रञ्जोत्तमां गामाजेत्तां भ्रातृंव्याय प्रहिंणुयान्निर्ऋतिमेवास्मै प्रहिंणोति॥ (३४)

पुन्द्रं चरुं निर्वपत्पाद्यो वे संवध्यारः पद्विरंशवाण——[६]

ऐन्द्रं चरुं निर्वपत्पायुकांम ऐन्द्रा वे पृशव इन्द्रंमेव स्वेनं
भाग्धेयेनोपं धावित स एवास्मैं पृशून्प्रयंच्छिति पशुमानेव
भंवित चरुर्भविति स्वादेवास्मै योनैः पृशून्प्रजनयतीन्द्रांयेन्द्रियावंते
पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वपत्पशुकांम इन्द्रियं वे पृशव
इन्द्रंमेवेन्द्रियावंन्त्र् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित स - (३५)
एवास्मां इन्द्रियं पृशून्प्रयंच्छिति पशुमानेव भंवतीन्द्रांय धूर्मवंते

पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वपद्गह्मवर्च्सकांमो ब्रह्मवर्च्सं वै घुर्म इन्द्रमेव घुर्मवन्तु स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स पुवास्मिन्ब्रह्मवर्च्सं दंधाति ब्रह्मवर्च्स्येव भंवतीन्द्रायार्कवंते पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वपेदन्नंकामोऽर्को वै देवानामन्नमिन्द्रंमेवार्कवंन्तु स्वेनं भाग्धेये-(३६)

नोपंधावित स एवास्मा अन्नं प्रयंच्छत्यन्नाद एव भंवतीन्द्रांय घर्मवंते पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वपेदिन्द्रांयेन्द्रियावंत इन्द्रां-यार्कवंते भूतिंकामो यदिन्द्रांय घर्मवंते निर्वपंति शिरं एवास्य तेनं करोति यदिन्द्रांयेन्द्रियावंत आत्मानंमेवास्य तेनं करोति यदिन्द्रांयेन्द्रियावंत आत्मानंमेवास्य तेनं करोति यदिन्द्रांयार्कवंते भूत एवान्नाद्ये प्रतितिष्ठति भवंत्येवेन्द्रांया- (३७)

श्होमुचे पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वेषेद्यः पाप्मनां गृहीतः स्यात्पाप्मा वा अश्ह् इन्द्रंमेवाश्होमुच्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैनं पाप्मनोऽश्हंसो मुञ्जतीन्द्रांय वैम्धायं पुरोडाश्मेकांदश-कपालं निर्वेषद्यं मृधोऽभि प्रवेषेरत्राष्ट्राणि वाऽभिसंमियुरिन्द्रंमेव वैमृध्इ स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स पुवास्मान्मृधो (३८)

ऽपंहुन्तीन्द्रांय त्रात्रे पुंरोडाशुमेकांदशकपालुं निर्वपेद्धस्रो वा परियत्तो वेन्द्रमेव त्रातार्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैनं त्रायत् इन्द्रांयाकाश्वमेधवंते पुरोडाशमेकांदश-कपालुं निर्वपेद्यं महायुज्ञो नोपनमेंदेते वै महायुज्ञस्यान्त्ये तुनू यदंकिश्वमेधाविन्द्रंमेवार्कांश्वमेधवंन्तु स्वेनं भागधेयेनोपं धावित स एवास्मां अन्तुतो महायुज्ञं च्यांवयृत्युपैनं महायुज्ञो नमिति॥ (३९)

इन्द्रियावंन्तुः स्वेनं भागुधेयेनोपं धावित् सौंऽर्कवंन्तुः स्वेनं भागुधेर्येनैवेन्द्रांयास्मान्मृधौंऽस्मै सप्त

इन्द्रायान्वृजिवे पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वपेद्ग्रामंकाम् इन्द्रमेवान्वृजुङ् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मै सजाताननुकान्करोति ग्राम्येव भवतीन्द्राण्ये चुरुं निर्वपेद्यस्य

सेनाऽस रेशितेव स्यादिन्द्राणी वै सेनांये देवतेन्द्राणीमेव स्वेने भाग्धेयेनोपं धावित सैवास्य सेनार सङ्श्यंति बल्बंजानपी- (४०) ज्यो सन्नेह्येद्गीर्यत्राधिष्कन्ना न्यमेंहृत्ततो बल्बंजा उदंतिष्ठन्गवां-मेवैनं न्यायमंपिनीय गा वेदयतीन्द्रांय मन्युमते मनस्वते

मेवैनं न्यायमंपिनीय गा वेदयतीन्द्रांय मन्युमते मनस्वते पुरोडाश्मेकांदशकपालुं निर्वपेथ्सङ्गामे सं यंत्त इन्द्रियेण वै मन्युना मनसा सङ्गामं जयतीन्द्रमेव मन्युमन्तं मनस्वन्त् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मिन्निन्द्रियं मन्युं मनों दधाति जयंति तर (४१)

संङ्गाममेतामेव निर्वपेद्यो हृतमंनाः स्वयं पांप इव् स्यादेतानि हि वा पुतस्मादपंकान्तान्यथैष हृतमंनाः स्वयं पांप इन्द्रमेव मंन्युमन्तुं मनस्वन्तु स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मिन्निन्द्रियं मृन्युं मनों दधाति न ह्तमेनाः स्वयं पांपो भवतीन्द्रांय दात्रे पुरोडाशमेकांदशकपालं निर्वपेद्यः कामयेत दानकामा मे प्रजाः स्यु- (४२)

रितीन्द्रंमेव दातार्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् स एवास्मै दानंकामाः प्रजाः करोति दानंकामा अस्मै प्रजा भंवन्तीन्द्रांय प्रदात्रे पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वेषेद्यस्मै प्रत्तंमिव सन्न प्रंदीयेतेन्द्रंमेव प्रंदातार्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् स एवास्मै प्रदापयतीन्द्राय सुत्राम्णे पुरोडाश्मेकांदशकपालं निर्वेषेदपंरुद्धो वा- (४३)

ऽपरुद्धमानो वेन्द्रमेव सुत्रामाण्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैनं त्रायतेऽनपरुद्धो भंवतीन्द्रो वै सदङ् देवतांभिरासीथ्स न व्यावृतंमगच्छ्थ्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तस्मा एतमैन्द्रमेकांदशकपालं निरंवपत्तेनैवास्मिन्निन्द्रियमदधाच्छक्ररी याज्यानुवाक्ये अकरोद्धज्ञो वै शक्ररी स एनं वज्रो भूत्यां ऐन्ध् (४४)

सों ऽभवृथ्सों ऽबिभेद्भूतः प्र मां धक्ष्यतीति स प्रजापंतिं पुन्रुपांधावृथ्स प्रजापंतिः शक्षंयां अधि रेवतीं निरंमिमीत् शान्त्या अप्रदाहाय यो ऽल ई श्रिये सन्थ्सदङ्ख्संमानेः स्यात्तस्मां एतमैन्द्रमेकांदशकपालं निर्वपेदिन्द्रमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् स एवास्मिनिन्द्रियं देधाति रेवतीं पुरोनुवाक्यां भवित् शान्त्या अप्रदाहाय शक्षंरी याज्यां वज्रो वै शक्षंरी स एनं वज्रो भूत्यां इन्धे भवंत्येव॥ (४५)

द्वितीयः प्रश्नः

अपि तक्ष स्युंवैन्य भवति चतुर्दश च॥————[८]

आग्नावैष्णवमेकांदशकपालं निर्वपेदिभिचर्न्थ्सरंस्वत्याज्यं-भागा स्याद्वांर्हस्पत्यश्चरुर्यदांग्नावैष्ण्व एकांदशकपालो भवंत्यग्निः सर्वा देवता विष्णुर्यज्ञो देवतांभिश्चेवैनं यज्ञेनं चाभिचंरित सरंस्वत्याज्यंभागा भवित वाग्वै सरंस्वती वाचैवैनंमभिचंरित बार्हस्पत्यश्चरुर्भविति ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिर्ब्रह्मंणुवैनंमभिचंरित (४६)

प्रति वै प्रस्तांदिभ्चरंन्तम्भिचंरिन्त द्वेद्वे पुरोनुवाक्यें कुर्यादित्प्रयुंक्त्या एतयेव यजेताभिच्यमाणो देवतांभिरेव देवताः प्रतिचरंति यज्ञेनं यज्ञं वाचा वाचं ब्रह्मणा ब्रह्म स देवताःश्चेव यज्ञं चं मद्ध्यतो व्यवंसपित् तस्य न कुर्तश्चनोपां व्याधो भवित् नैनंमिभ्चरंन्थ्स्तृणुत आग्नावैष्ण्वमेकांदशकपालुं निर्विपद्यं यज्ञो नो- (४७)

प्नमेंद्गिः सर्वा देवता विष्णुंर्य्ज्ञौंऽग्निं चैव विष्णुं च स्वेनं भागुधेयेनोपं धावित तावेवास्में यज्ञं प्रयंच्छत उपैनं यज्ञो नंमत्याग्नावैष्ण्वं घृते च्रुं निर्विपेचक्षुंष्कामोऽग्नेर्वे चक्षुंषा मनुष्यां वि पंश्यन्ति यज्ञस्यं देवा अग्निं चैव विष्णुं च स्वेनं भागुधेयेनोपं धावित तावेवा- (४८) स्मिश्चक्षुंर्धत्त्र्धक्षुंष्मानेव भेवित धेन्वै वा एतद्रेतो यदाज्यंमन्दुहंस्तण्डुला मिथुनादेवास्मै चक्षुः प्रजनयित घृते भेवित तेजो वे घृतं तेज्रश्चक्षुस्तेजंसैवास्मै तेज्रश्चक्षुरवंरुन्थ इन्द्रियं वे वीर्यं वृङ्के भातृंच्यो यजमानोऽयंजमानस्याद्धरकेल्पां प्रति निर्वेषेद्धातृंच्ये यजमाने नास्येन्द्रियं (४९) वीर्यं वृङ्के पुरा वाचः प्रवंदितोर्निवंषेद्यावंत्येव वाक्तामप्रोदितां भातृंच्यस्य वृङ्के तामंस्य वाचं प्रवदंन्तीमन्या वाचोऽनु

प्रवंदिन्ति ता इंन्द्रियं वीर्यं यजमाने दधत्याग्नावैष्ण्व-मृष्टाकंपालं निर्वपेत्प्रातः सवनस्यांकाले सरंस्वृत्याज्यंभागा स्याद्वांर्हस्पृत्यश्चरुर्यदृष्टाकंपालो भवत्यष्टाक्षंरा गायत्री गांयत्रं प्रांतः सवनं प्रांतः सवनमेव तेनांऽऽप्नो- (५०) त्याग्नावैष्ण्वमेकांदशकपालं निर्वपेन्माद्यंन्दिनस्य सर्वनस्या-काले सरंस्वत्याज्यंभागा स्याद्वांर्हस्पृत्यश्चरुर्यदेकांदशकपालो भवत्येकांदशाक्षरा त्रिष्टुत्रेष्टुंभं माद्यंन्दिन् सर्वनं माद्यंन्दिनमेव

त्याभ्रावष्ण्वमकादशकपाल । नवपुन्माद्धान्दनस्य सवनस्या-काले सरंस्वत्याज्यंभागा स्याद्धांर्हस्पत्यश्चरुर्यदेकांदशकपालो भवत्येकांदशाक्षरा त्रिष्ठुत्रेष्टुंभं माद्धान्दिन् सवनं माद्धान्दिनमेव सवनं तेनांऽऽप्रोत्याग्नावेष्ण्वं द्वादंशकपालं निर्वपेत्त्तियसवनस्या-काले सरंस्वत्याज्यंभागा स्याद्धांर्हस्पत्यश्चरुर्यद्वादंशकपालो भवति द्वादंशाक्षरा जगंती जागंतं तृतीयसवनं तृतीयसवनमेव तेनांऽऽप्रोति देवतांभिरेव देवतांः (५१) प्रतिचरंति यज्ञेनं यज्ञं वाचा वाचं ब्रह्मंणा ब्रह्मं कपालैरेव छन्दा ईस्याप्रोतिं पुरोडाशैः सर्वनानि मैत्रावरुणमेकंकपालं निर्वपद्वशायें काले यैवासौ भ्रातृंव्यस्य वृशाऽनॄंबन्ध्यां सो एवैषैतस्यैकंकपालो भवति नहि कुपालैः पृशुमर्हत्याप्तुम्॥ (५२)

द्वितीयः प्रश्नः

ब्रह्मण्वेनंम्भिचंरित युजो न तावेवास्यैन्द्रियमांप्रति देवताः समित्रदेशचा। ——[९] असावांदित्यो न व्यरोचत् तस्मै देवाः प्रायंश्चित्तिमैच्छुन्तस्मां एत सोमारौद्रं चुरुं निरंवपन्तेनैवास्मिन्नुचंमदधुर्यो ब्रह्मवर्चसकांमः स्यात्तस्मां एत सोमारौद्रं चुरुं निर्वपेथ्सोमं चैव रुद्रं च स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् तावेवास्मिन्ब्रह्मवर्चसन्यंत्तो ब्रह्मवर्चस्येव भंवित तिष्यापूर्णमासे निर्वपेद्रद्रो- (५३)

वै तिष्यः सोमः पूर्णमासः साक्षादेव ब्रह्मवर्चसमवंरुन्धे परिश्रिते याजयित ब्रह्मवर्चसस्य परिगृहीत्यै श्वेतायै श्वेतवंथसायै दुग्धं मंथितमाज्यं भवत्याज्यं प्रोक्षंणमाज्यंन मार्जयन्ते यावंदेव ब्रह्मवर्चसं तथ्सर्वं करोत्यितं ब्रह्मवर्चसं क्रियत् इत्यांहरीश्वरो दुश्चर्मा भवितोरितिं मान्वी ऋचौ धाय्ये कुर्याद्यद्वै किं च मनुरवंदत्तद्वेषजं (५४)

भेषुजमेवास्में करोति यदि बिभीयादुश्चर्मा भविष्यामीति सोमापौष्णं चुरुं निर्वपेथ्सौम्यो वै देवतया पुरुषः पौष्णाः पृशवः स्वयैवास्में देवतया पृशुभिस्त्वचं करोति न दुश्चर्मा भवति सोमारौद्रं चुरुं निर्वपत्प्रजाकांमः सोमो वै रेतोधा अग्निः प्रजानां प्रजनियता सोमं एवास्मै रेतो दधांत्यग्निः प्रजां प्रजनयति विन्दतें (५५)

प्रजा सोमारौद्रं चुरुं निर्वपदिभिचरैन्थ्सौम्यो वै देवतंया पुरुष एष रुद्रो यद्ग्निः स्वायां एवैनं देवताये निष्क्रीयं रुद्रायापि दधाति ताजगार्तिमार्च्छति सोमारौद्रं चुरुं निर्वपेञ्योगांमयावी सोमं वा एतस्य रसो गच्छत्यग्नि शरीरं यस्य ज्योगामयंति सोमांदेवास्य रसं निष्क्रीणात्यग्नेः शरीरमृत यदी- (५६)

तासुर्भवंति जीवंत्येव सोमारुद्रयोवां एतं ग्रंसित होता निष्विंदति स ईंश्वर आर्तिमार्तोरनङ्गान् होत्रा देयो विह्नवां अनुङ्गान् विहुर्होता विह्निनेव विह्निमात्मान स्पृणोति सोमारोद्रं च्रुं निर्विपद्यः कामयेत् स्वैंऽस्मा आयतेने भ्रातृंव्यं जनयेयमिति वेदिं परिगृह्यार्द्धमृंद्धन्याद्र्दं नार्द्धं ब्रुहिषः स्तृणीयाद्र्दं नार्द्धमिद्धास्याभ्याद्द्धाद्द्धं न स्व एवास्मा आयतेने भ्रातृंव्यं जनयति॥ (५७)

रुद्रो भेषुजं वि-दते यदि स्तृणीयादुर्दं द्वादंश च॥————[१०]

ऐन्द्रमेकांदशकपालुं निर्वपेन्मारुत सप्तकपालुं ग्रामंकाम् इन्द्रं चैव मुरुतंश्च स्वेनं भागुधेयेनोपं धावति त एवास्मैं सजातान्प्रयंच्छन्ति ग्राम्यंव भंवत्याहवनीयं ऐन्द्रमधिश्रयति गार्हंपत्ये मारुतं पांपवस्यसस्य विधृत्ये सप्तकंपालो मारुतो भंवति सप्तगंणा वै मुरुतों गणुश एवास्मै सजातानवंरुन्धेऽनूच्यमान् आसांदयति विशंमेवा- (५८)

स्मा अनुंबर्त्मानं करोत्येतामेव निर्वेपेद्यः कामयेत क्षत्रायं च विशे चं समदं दद्धामित्यैन्द्रस्यांवद्यन्त्रूंयादिन्द्रायानुं ब्रूहीत्याश्राव्यं ब्रूयान्मरुतो यजेति मारुतस्यांवद्यन्त्रूंयान्मरुद्धोऽनुंब्रूहीत्याश्राव्यं ब्रूयादिन्द्रं यजेति स्व एवैभ्यों भाग्धेये समदं दधाति वितृश्हाणास्तिष्ठन्त्येतामेव (५९)

निर्वपेद्यः कामयेत् कल्पेर्नितिं यथादेवतमेवदायं यथादेवतं यंजेद्भाग्धेयेनैवैनान् यथायथं केल्पयित् कल्पेन्त एवैन्द्रमेकांदश-कपालुं निर्वपेद्धैश्वदेवं द्वादंशकपालुं ग्रामंकाम् इन्द्रं चैव विश्वार्शश्च देवान्थ्रस्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् त एवास्मे सजातान्प्रयंच्छन्ति ग्राम्येव भंवत्यैन्द्रस्यांवदायं वैश्वदेवस्यावंद्येदथैन्द्रः स्यो- (६०)

परिष्टादिन्द्रियेणैवास्मां उभ्यतः सजातान्परिगृह्णात्युपाधाय्यं-पूर्वयं वासो दक्षिणा सजातानामुपिहित्ये पृश्चिये दुग्धे प्रैयेङ्गवं चरुं निर्विपेन्मुरुद्धो ग्रामंकामः पृश्चिये वे पर्यसो मुरुतो जाताः पृश्चिये प्रियङ्गवो मारुताः खलु वे देवत्या सजाता मुरुतं एव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति त एवास्मै सजातान्प्रयंच्छन्ति ग्राम्येव भंवति प्रियवंती याज्यानुवाक्यें (६१)

भवतः प्रियमेवेन र समानानां करोति द्विपदां पुरोनुवाकां भवित द्विपदं एवावं रुन्धे चतुंष्पदा याज्यां चतुंष्पद एव पृश्नवं-रुन्धे देवासुराः सं यंत्ता आसन्ते देवा मिथो विप्रिया आसन्ते इंऽन्योन्यस्मे ज्येष्ठ्यायातिष्ठमानाश्चतुर्धा व्यंक्रामन्नग्निर्वसृभिः सोमों रुद्रैरिन्द्रों मुरुद्धिर्वरुण आदित्यैः स इन्द्रः प्रजापंतिमुपांधावृत्तमे-(६२)

तयां स्ज्ञान्यांऽयाजयद्ग्रये वसुमते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निरंवपृथ्सोमाय रुद्रवंते च्रुमिन्द्रांय मुरुत्वंते पुरोडाश्मेकांदश-कपालं वरुणायाऽऽदित्यवंते च्रुं ततो वा इन्ह्रं देवा ज्यैष्ट्यांयाभि समंजानत् यः संमानैर्मिथो विप्रियः स्यात्तमेतयां संज्ञान्यां याजयेद्ग्रये वसुमते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालं निवंपेथ्सोमांय रुद्रवंते च्रुमिन्द्रांय मुरुत्वंते पुरोडाश्मेकांदशकपालं वरुणायाऽऽदित्यवंते च्रुमिन्द्रमेवेनं भूतं ज्यैष्ट्यांय समाना अभिसञ्जानते विसेष्टः समानानां भवति॥ (६३)

विशंमेव तिष्ठन्त्येतामेवाथैन्द्रस्यं याज्यानुवाक्यं तं वर्रुणाय चतुर्दश च॥———[१९]

हिर्ण्यग्र्भ आपों ह् यत्प्रजांपते। स वेंद पुत्रः पितर्ष् स मातर्ष्ट् स सूनुर्भुवृथ्स भुंवृत्पुनंर्मघः। स द्यामौर्णोद्न्तरिंक्ष्ट् स सुवः स विश्वा भुवों अभवृथ्स आऽभंवत्। उदुत्यं चित्रम्। सप्रंत्रवन्नवीयसाऽग्नै द्युम्नेनं सं यता। बृहत्तंतन्थ भानुना। निकाव्यां वेधसः शर्श्वतस्कर्हस्ते दर्धानो - (६४)

नर्या पुरूणि। अग्निर्भुवद्रयिपती रयीणा सत्रा चंक्राणो

अमृतांनि विश्वां। हिरंण्यपाणिमूतये सिवतार्मुपं ह्वये। स चेतां देवतां पदम्। वाममृद्य संवितर्वाममु श्वो दिवेदिवे वाममृस्मभ्य स्मिवीः। वामस्य हि क्षयंस्य देव भूरेर्या धिया वामभाजः स्याम। बिहुत्था पर्वतानां खिद्रं बिंभर्षि पृथिवि। प्र या भूमि प्रवत्विति महा जिनोषिं (६५)

महिनि। स्तोमांसस्त्वा विचारिणि प्रतिष्टोभन्त्यक्तिः। प्र या वाजं न हेर्षन्तं पेरुमस्यंस्यर्जुनि। ऋदूदरेण सख्यां सचेय यो मा न रिष्येंद्धर्यश्व पीतः। अयं यः सोमो न्यधांय्यस्मे तस्मा इन्द्रं प्रतिरंमेम्यच्छं। आपान्तमन्युस्तृपलंप्रभर्मा धुनिः शिमीवाञ्छरुंमा श्वजीषी। सोमो विश्वान्यत्सा वनानि नार्वागिन्द्रं प्रतिमानानि देभुः। प्र (६६)

स्ंवानः सोमं ऋत्युश्चिंकेतेन्द्रांय ब्रह्मं ज्मदंग्निरर्चन्नं। वृषां यन्तासि शवंसस्तुरस्यान्तर्यंच्छ गृण्ते धर्नं द्दर्ह। स्बाधंस्ते मदं च शुष्मयं च ब्रह्म नरौं ब्रह्मकृतः सपर्यन्न। अर्को वा यत्तुरते सोमंचक्षास्तत्रेदिन्द्रों दधते पृथ्सु तुर्याम्। वषंद्वे विष्णवास आकृंणोमि तन्में जुषस्व शिपिविष्ट ह्व्यम्। (६७)

वर्धन्तु त्वा सुष्टुतयो गिरों मे यूयं पांत स्वस्तिभिः सदां नः। प्र तत्तें अद्य शिंपिविष्ट् नामार्यः शर्सामि वयुनांनि विद्वान्। तं त्वां गृणामि त्वस्मतंवीयान्क्षयंन्तम्स्य रजंसः पराके। किमित्तें विष्णो परिचक्ष्यं भूत्प्रयद्वंवक्षे शिंपिविष्टो अस्मि। मा वर्षो अस्मदपंगूह पृतद्यद्वन्यरूपः सिम्थे बुभूथं। (६८)

अग्ने दा दाशुषे रियं वीरवंन्तं परीणसम्। शिशीहि नंः सूनुमतंः। दा नो अग्ने शतिनो दाः संहुस्निणो दुरो न वाज् इ श्रुत्या अपाविधि। प्राची द्यावापृथिवी ब्रह्मणा कृषि सुवर्ण शुक्रमुषसो विदिद्युतुः। अग्निर्दा द्रविणं वीरपेशा अग्निर्ऋषिं यः सहस्रां स्नोतिं। अग्निर्दिव हव्यमातंतानाग्नेर्धामानि विभृता पुरुत्रा। मा (६९)

नों मर्द्धीरा तू भेर। घृतं न पूतं तुनूरेरेपाः शुचि हिरंण्यम्। तत्तें रुक्यो न रोंचत स्वधावः। उभे सुश्चन्द्र सूर्पिषो दर्वीं श्रीणीष आसिनं। उतो न उत्पुंपूर्या उक्थेषुं शवसस्पत इष स्तोतृभ्य आ भेर। वायो शृत हरींणां युवस्व पोष्यांणाम्। उत वां ते सहस्त्रिणो रथ आ यांतु पाजंसा। प्र याभिर्- (७०)

यासिं दाश्वारसमच्छां नियुद्धिंवायिवष्टयें दुरोणे। नि नों रियर सुभोजंसं युवेह नि वीरवृद्धव्यमिश्वयं च रार्थः। रेवर्तींर्नः सधमाद् इन्द्रें सन्तु तुविवांजाः। क्षुमन्तो याभिर्मदेम। रेवार इद्रेवतः स्तोता स्यात्त्वावंतो मुघोनंः। प्रेदुं हरिवः श्रुतस्यं॥ (७१)

जिनोपि देभुः प्र हृव्यं बुभूध् मा याभिश्चत्वारि_९शर्च॥———[१२]

[प्रजापंतिस्ताः सृष्टा अग्रयं पथिकृतेऽग्नये कामांयाग्रयेऽत्रंवते वैश्वान्रमांदित्यं चुरुमैन्द्रं चुरुमिन्द्रायान्वंजव आग्नावैष्णुवम्सौ सोंमारौद्रमैन्द्रमेकांदशकपालः हिरण्यगुर्भौ द्वादंश॥ (१२) प्रजापंतिर्ग्नये कामांयाभि सम्भवतो यो विद्विषाणयोरिब्बे सन्नंहोदाग्नावैष्णुवमुपरिष्टाद्यासिं दाश्वाःसमेकंसप्ततिः॥ (७१) प्रजापंतिः प्रेद्ं हरिवः श्रुतस्यं॥]

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/